

ПОВѢСТВОВАНІЕ В.

Дамонъ и Пиѳія.

Въ старо време Сиракузскій градъ горю^{оз}-
дашаши подъ Діонисіево то мучителско иго. Той
звѣровидный человѣкъ, съ прелесты те си разгра-
бы владѣтельство то чуждаго предѣла, ищеше
и да го воздержи съ страхъ и жестокость. Злопо-
лучни те подданици, совсѣмъ що теглиха
голѣмы тяготы и неисказаны правды отъ него, о-
баче были са принуденни да молчатъ отъ неволя,
и да г҃лтатъ самоволно и най голѣмы те свои
праведны упаквания, и сѣтованія: защо сѣкое мал-
ко роптаніе, кое то бы иѣкой си подразнилъ да
направи, бѣше смертна вина.

Въ средъ того общаго страха, Пиѳія, младъ
великодушень и юнакъ, неможа выше да обузды
разгѣвателны те си и юношески стремленія, но
въ единъ варварски и мучителски примѣръ, по-
дерзнулъ да извѣикне, и да поплаче велегласно и
горю отечественно то си злощастіе: обаче много
скupo платилъ разяренно то си сердце за безуміе
то си. Предирницы те (чашити те), кои то Діо-
нисій имъ плащаши, отъ дебело, и имаше ги раз-
сѣянни по секое мѣсто, донесоха му той часъ из-
вѣстіе за това. Мучителя ся запали отъ мутини
та си и закледлся жестоко отменщеніе, и бѣдны